

повинен легко почуватися в розмаїтті новітніх технологій, інновацій, моделей освіти; він повинен пройти ґрунтовну школу студентської науки, пізнати певні методологічні норми, принципи наукового пізнання, набути умінь їхньої реалізації в практиці вирішення педагогічних завдань сьогодення.

3. Визначені компоненти едукативного середовища факультету дошкільної освіти є теоретичною основою для аналізу його стану, дозволяють накреслити напрямки розвитку, зробити його можливим і керованим, що становить **перспективи подальших розвідок у даному напрямі.**

ЛІТЕРАТУРА:

1. Андреева Г.М. Психология социального познания. – 3-е изд., перераб. и доп. – М.: Аспект Пресс, 2005. – 303 с.
2. Коджаспирова Г.М., Коджаспиров А.Ю. Педагогический словарь: Для студентов высших учебных заведений. – М.: Издательский центр “Академия”, 2001. – 176 с.
3. Корчак Я. Как любить ребенка. – Екатеринбург: У-Фактория, 2003. – 352 с.

УДК 378.013

Т.А. Садова

ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНА ПІДГОТОВКА: ДЕФІНІТИВНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ

У статті розкривається сутність дефініції “професійно-педагогічна підготовка”; визначається співвідношення понять “професійна підготовка” – “готовність до професійної діяльності”, “професійна підготовка” – “професійна освіта”, “готовність” – “компетентність”.

In the article essence definition “professional – pedagogical preparation” is opened; the parity of concepts is defined: “professional training” “readiness for professional activity”, “professional training” – “vocational training”, “readiness” – “competence”.

Постановка проблеми. Зміни, що відбуваються в системі вищої освіти, орієнтація на нову освітню парадигму, поширення інноваційних процесів в освіті поглиблюють протиріччя між вимогами до рівня підготовленості фахівця і наявним рівнем його професійно-педагогічної підготовки. Вирішення цієї проблеми можливе за умови підготовки майбутнього педагога, який володіє ґрунтовними знаннями, має розвинені педагогічні здібності, досконалі професійні вміння, професійну самосвідомість. Тому формування готовності майбутнього педагога до професійної діяльності в сучасних умовах набуває особливої значущості.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблема формування готовності до професійної діяльності привертала увагу багатьох науковців. Різні аспекти професійної підготовки майбутнього вчителя і формування його готовності до успішного здійснення професійних функцій розглядалися у працях І.Богданової, І.Гавриш, М.Дьяченка, Л.Кандибовича, Н.Кузьміної, Н.Кічук, Л.Кондрашової, З.Курлянд, А.Ліненко, О.Пехоти, В.Семиченко, В.Сластьоніна, Г.Троцько, Р.Хмельюк, В.Чайки та ін. Особливості професійної підготовки фахівців дошкільної освіти вивчалися в дослідженнях А.Богуш, Г.Беленької, Н.Грама, Н.Ємельянової, Л.Загородньої, Н.Ковальової, Т.Котик, Н.Лисенко, Г.Підкурманної, О.Поліщук, Т.Поніманської, Т.Танько, О.Федій та ін. Науковцями визначено теоретико-методологічні засади підготовки фахівців у сучасних умовах, сутність професійної підготовки майбутнього педагога, здійснено структурно-функціональний аналіз професійно-педагогічної підготовки як системи, вивчено особливості організації і здійснення підготовки студентів до різних видів педагогічної діяльності.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Дослідження, проведені в галузі професійної підготовки фахівців дошкільної освіти, стали суттєвим внеском у розробку змісту, форм і методів підготовки майбутніх вихователів до професійно-педагогічної діяльності. Основною метою і кінцевим результатом підготовки студентів у ВНЗ є формування готовності майбутніх фахівців до педагогічної діяльності. Оскільки готовність до будь-якого виду діяльності є результатом підготовки до неї, передусім визначимо сутність поняття “професійно-педагогічна підготовка”. Ґрунтовний аналіз структурних компонентів, рівнів, етапів професійно-педагогічної підготовки дає нам можливість глибше зрозуміти сутність цього процесу, характер взаємодії суб’єктів професійної підготовки та врахувати означені підходи для визначення концептуальних засад і розробки моделі підготовки майбутніх вихователів до організації пізнавальної діяльності дошкільників.

Аналіз досліджень засвідчує відсутність єдиного підходу щодо тлумачення кола понять, які характеризують процес професійно-педагогічної підготовки майбутніх вихователів. *Метою статті* є розкриття сутності поняття “професійно-педагогічна підготовка” та визначення співвідношення понять “професійно-педагогічна підготовка” і “готовність до професійно-педагогічної діяльності”.

Виклад основного матеріалу дослідження. Вивчення психолого-педагогічних джерел засвідчує функціонування у науковому обігу понять “професійна підготовка”, “професійно-педагогічна підготовка”, “підготовка до педагогічної діяльності”. Практично всі вони певною мірою стосуються підготовки майбутніх педагогів у ВНЗ.

За словниковими джерелами поняття “підготовка” найчастіше трактується як дія, спрямована на забезпечення, здійснення, проведення, виконання чогось, а професійна підготовка як така, що має на меті прискорене придбання тими, хто навчається, навичок, необхідних для певного виду праці.

Одне з найбільш повних визначень поняття професійної підготовки наводить Т.Танько: професійна підготовка – це система організаційних та педагогічних заходів, які забезпечують формування в особистості професійної спрямованості, системи знань, навичок, умінь і професійної готовності, що в свою чергу, визначається як суб’єктивний стан особистості, яка вважає себе здатною і підготовленою до виконання певної професійної діяльності та прагне її виконати [4: 16].

Якщо йдеться про підготовку до педагогічної діяльності як професійної, доцільним є використання терміну “професійно-педагогічна підготовка”. Найчастіше підготовку студентів до педагогічної діяльності дослідники пов’язують з її кінцевим результатом – формуванням готовності до певного виду педагогічної діяльності. Так, Г.Троцько зазначає, що сутністю підготовки студентів до педагогічної діяльності є система змістовно-педагогічних та організаційно-методичних заходів, спрямованих на забезпечення готовності майбутнього педагога до педагогічної діяльності [5: 15].

Дослідження авторських трактувань означеного поняття дає можливість виділити основні положення, що визначають сутність професійно-педагогічної підготовки: метою і кінцевим результатом професійно-педагогічної підготовки є формування готовності студентів до виконання майбутньої професійної діяльності; професійна підготовка – це система змістових і організаційних заходів; професійно-педагогічна підготовка не може бути обмежена лише формуванням знань, умінь, навичок, а й має бути зорієнтована на особистісний розвиток студента.

У дисертаційних дослідженнях (І.Богданова, О.Біда, І.Бужина, Н.Волкова, І.Гавриш, Н.Грама, Н.Кічук, Л.Кондрашова, В.Кушнір, А.Ліненко, О.Пехота, Т.Танько, Г.Троцько, В.Чайка, М.Чобітько та ін.) визначено зміст, етапи, компонентний склад професійно-педагогічної підготовки та запропоновано різні моделі її реалізації.

Оскільки процес професійної підготовки майбутніх педагогів визначається науковцями як багатофункціональна система взаємодії її об’єктів, професійна підготовка характеризується наявністю різних компонентів. Аналіз досліджень дозволяє виділити різні

підходи до визначення основних компонентів професійно-педагогічної підготовки, що обумовлено передусім видами підготовки, її спрямованістю, змістом, методологічними підходами авторів тощо. Ми можемо виділити два основних підходи: структурно-системний і функціонально-системний.

Відповідно до структурно-системного підходу основні компоненти професійно-педагогічної підготовки визначаються науковцями в контексті теорії діяльності. Так, Л.Хомич головними компонентами системи підготовки майбутнього вчителя визначає мету, функції, структуру, зміст, форми і методи, контроль, а рівень їх розробленості, взаємодії, на погляд автора, визначає ефективність підготовки спеціаліста [6]. Г.Троцько компонентами підготовки студентів до виховної діяльності вважає мету, зміст, методи, форми, засоби виховання, суб'єкти виховного процесу [5].

Більш поширеним у дисертаційних дослідженнях є визначення компонентів професійно-педагогічної підготовки за функціональним підходом. Так, система підготовки майбутнього вчителя до саморегуляції педагогічної діяльності, яку пропонує В.Чайка, передбачає формування мотиваційної, теоретичної і практичної готовності і відображає структурно-функціональну взаємодію її основних компонентів: цільового, змістового, процесуального, результативного [7].

М.Чобітько провідними компонентами формування професіоналізму вчителя в контексті його здатності до особистісно орієнтованої професійної діяльності вважає інтелектуальний, мотиваційний та комунікативний компоненти [8]. Г.Троцько функціональними компонентами підготовки студентів вважає: проектуючий, гностичний, процесуальний, діяльнісний, комунікативний, управлінсько-організаторський [5]. Т.Танько до компонентів музично-педагогічної підготовки майбутніх вихователів відносить такі: ціннісно-мотиваційний, когнітивний, процесуальний та особистісний [4].

Отже, вивчення психолого-педагогічних досліджень засвідчує різні підходи щодо визначення поняття “професійно-педагогічна підготовка” та її компонентного складу і дає нам можливість охарактеризувати її таким чином. Професійно-педагогічна підготовка розглядається науковцями як система взаємопов'язаних і взаємодіючих структурних і функціональних компонентів, сукупність яких забезпечує достатній рівень готовності студентів до майбутньої професійної діяльності. Основними характеристиками професійно-педагогічної підготовки ми можемо визначити системність, цілісність, процесуальність.

Відповідно до системного підходу професійно-педагогічна підготовка є інтегративною цілісністю, що має загальні характерні властивості, до яких належать: єдність і взаємозв'язок різних структурних елементів, об'єднаних єдиною метою; єдина внутрішня організація, яка характеризується зв'язками і залежностями між окремими компонентами системи. Відповідно до цього структурними компонентами професійно-педагогічної підготовки ми можемо визначити такі: мета, мотиви, функції, зміст, форми і методи, результат, суб'єкти педагогічної взаємодії.

Цілісність означеної системи визначається взаємозв'язком системоутворювальних та перемінних складових процесу підготовки до педагогічної діяльності. Системоутворювальними елементами цієї системи можна вважати такі: мета, суб'єкти педагогічного процесу і результат, а перемінними складовими виступають зміст, мотиви, методи, форми, засоби професійно-педагогічної підготовки. Стрижневим компонентом, що визначає специфіку взаємодії інших структурних елементів системи, слід вважати мету.

Дослідженням В.Семиченко було доведено необхідність уведення у навчальний процес моделі інваріантної двом частинам – професійної підготовки і професійної діяльності [2: 41]. Саме тому, коли йдеться про підготовку студентів до педагогічної діяльності, доцільно користуватися терміном “професійно-педагогічна підготовка”, оскільки саме в ньому підкреслюється подвійний характер процесу підготовки, його зорієнтованість на майбутню педагогічну діяльність як професійну.

Відповідно до функціонально-системного підходу професійно-педагогічну підготовку ми можемо визначити як сукупність взаємопов'язаних, інтегративних компонентів,

об'єднаних єдиною метою і функціональними залежностями. Зауважимо, що науковцями пропонуються різні поєднання компонентів підготовки, проте можна визначити основні з них та їх варіативні визначення. Враховуючи те, що в основі визначення їх сукупності є розуміння професійно-педагогічної підготовки як діяльності, що забезпечує певний кінцевий результат (готовність), ми можемо узагальнити основні компоненти професійно-педагогічної підготовки таким чином: мотиваційний (мотиваційно-цільовий, ціннісно-мотиваційний тощо), змістовий (змістово-ціннісний, гностичний, теоретичний, когнітивний тощо), процесуальний (діяльнісний, технологічний, операційний тощо) та оцінний (оцінно-результативний, рефлексивно-аналітичний, результативно-корегувальний тощо).

Зауважимо, що професійно-педагогічна підготовка як процес характеризується такою наявністю взаємопов'язаних етапів. За результатами теоретичного аналізу зазначимо, що найчастіше науковцями пропонується триетапна система підготовки студентів до педагогічної діяльності, в якій умовно можна визначити підготовчий, основний і заключний етапи. У авторській інтерпретації вони визначаються як: орієнтаційний, навчально-моделювальний, результативно-корекційний (В.Чайка); інформаційний, аксіологічний, етап перетворення (Т.Ганько); пропедевтичний, тренувальний, творчий (В.Федорчук); когнітивно-збагачувальний, практично-діяльнісний, продуктивно-творчий (Н.Ковальова); теоретично-пошуковий, практично-пошуковий, діяльнісно-творчий (Л.Загородня) тощо.

Результатом професійно-педагогічної підготовки, на погляд науковців, є готовність до педагогічної діяльності. Передусім готовність визначається науковцями як цілісне стійке особистісне утворення (І.Бужина, А.Ліненко, Г.Троцько), інтегральна характеристика, яка відображає особистісну позицію педагога (О.Шпак), інтегральне багаторівневе динамічне особистісне утворення (С.Литвиненко), інтегративна якість особистості (І.Гавриш), цілісна система стійких інтегративних особистісних утворень (Т.Жаровцева) тощо.

Одна група науковців (Л.Кондрашова, Г.Троцько, О.Шпак) у визначенні сутності готовності підкреслюють, що вона включає не лише професійні знання, уміння, навички, а й певні особистісні риси, що забезпечують успішне виконання професійних функцій, до яких автори відносять педагогічні здібності, переконання, професійну спрямованість психічних процесів, професійну пам'ять, мислення, увагу, працездатність, емоційність, уміння долати труднощі, професійно самоудосконалюватись та ін.

Інші автори підкреслюють потенційні можливості готовності у забезпеченні мобілізаційності на включення у професійну діяльність (А.Ліненко), внутрішніх умов для успішного професійного саморозвитку (О.Пехота), високого рівня професійного саморозвитку (Г.Троцько). Крім того, в авторських визначеннях готовність виступає як результатом професійно-педагогічної підготовки (С.Литвиненко), так і умовою та регулятором успішної професійної діяльності (І.Гавриш).

Аналіз наукових джерел засвідчує, що в науковців наявні різні погляди щодо змісту, структури готовності, але вони одностайно дотримуються думки, що готовність до професійно-педагогічної діяльності – це цілісне утворення, що містить взаємопов'язані і взаємозалежні компоненти, які водночас можуть виступати й як самостійні чинники. Однак, не дивлячись на розбіжності у трактуванні цього поняття основними характеристиками готовності до педагогічної діяльності ми можемо визначити такі: цілісність, стійкість, інтегративність, динамічність, полікомпонентність цього утворення.

Формування готовності майбутніх педагогів до професійної діяльності як складного особистісного утворення стає можливим лише за умов здійснення цілеспрямованої, спеціально організованої роботи у навчально-виховному процесі ВНЗ. Дослідження сутності понять “професійно-педагогічна підготовка” і “готовність до педагогічної діяльності” засвідчує наявність прямих зв'язків і залежностей між цими поняттями. Переважна більшість учених (І.Бужина, Н.Грама, Л.Кондрашова, А.Ліненко, Л.Міщик, О.Пехота, В.Сластьонін, Г.Троцько та ін.) професійно-педагогічну підготовку розглядають як процес формування готовності майбутнього педагога до певного виду педагогічної діяльності, а готовність до педагогічної діяльності – як її мету, результат, умову і регулятор успішної професійної

діяльності. Зазначимо, що окремі дослідники результатом професійно-педагогічної підготовки вважають не готовність, а компетентність (Н.Волкова, В.Нестеренко, Т.Танько та ін.)

Зауважимо, що у психолого-педагогічній літературі щодо підготовки студентів до педагогічної діяльності одночасно функціонують поняття “професійна підготовка” і “професійна освіта”. Відтак, існує необхідність у встановленні зв’язків і залежностей між поняттями “підготовка”, “освіта”, “готовність”, “компетентність”.

Поняття “підготовка” за тлумачним словником визначається по-перше, як дія, спрямована на забезпечення, здійснення, проведення, виконання чогось, по-друге, у значенні давати необхідний запас знань, передавати досвід і т.ін. в процесі навчання, практичної діяльності. У другому значенні цього слова підготовка визначається як запас знань, навичок, досвід і т.ін., набутий у процесі навчання, практичної діяльності [1: 767]. Отже, термін “підготовка” може виступати у двох значеннях: як процес, дія, діяльність і як результат дій.

Коли йдеться про набуття професійних знань, умінь, навичок, у педагогічній літературі використовується словосполучення “професійна підготовка”. Стосовно професійної підготовки майбутнього фахівця до педагогічної діяльності усталеним є словосполучення “професійно-педагогічна підготовка”, яку узагальнено можна визначити як систему заходів, які забезпечують формування в особистості системи професійних знань і навичок, професійної спрямованості особистості. Результатом такої підготовки виступає готовність, яка визначається як цілісне утворення, що характеризує емоційно-когнітивну і волюву мобілізаційність суб’єкта в момент його включення у діяльність певного спрямування, у даному випадку – у педагогічну.

Отже, визначені нами поняття знаходяться у прямій залежності й у логічній послідовності утворюють такий ланцюжок: “підготовка” – “професійна підготовка” – “професійно-педагогічна підготовка” – “готовність до педагогічної діяльності”.

З іншого боку, як ми вже зазначали, досягти певного рівня підготовленості майбутніх фахівців можливо і в процесі освіти. Поняття “освіта” відповідно до тлумачного словника теж має декілька значень: сукупність знань, здобутих у результаті навчання; піднесення рівня знань, навчання; система навчально-виховних заходів. Результатом її є освіченість – наявність певного рівня освіти, обізнаності [1: 681-682].

У педагогіці освіта розглядається як суспільно організований і нормований процес постійної передачі попередніми поколіннями наступним соціально значущого досвіду, як процес і результат придбання систематизованих знань, умінь, навичок, засвоєння певного культурного багажу.

Професійна освіта найчастіше визначається як підготовка у навчальних закладах спеціалістів різних рівнів кваліфікації для трудової діяльності в певній галузі господарства, науки, культури. З іншого боку, термін “професійна освіта” розглядають і як сукупність знань, умінь, навичок, оволодіння якими дає змогу працювати відповідно до кваліфікації.

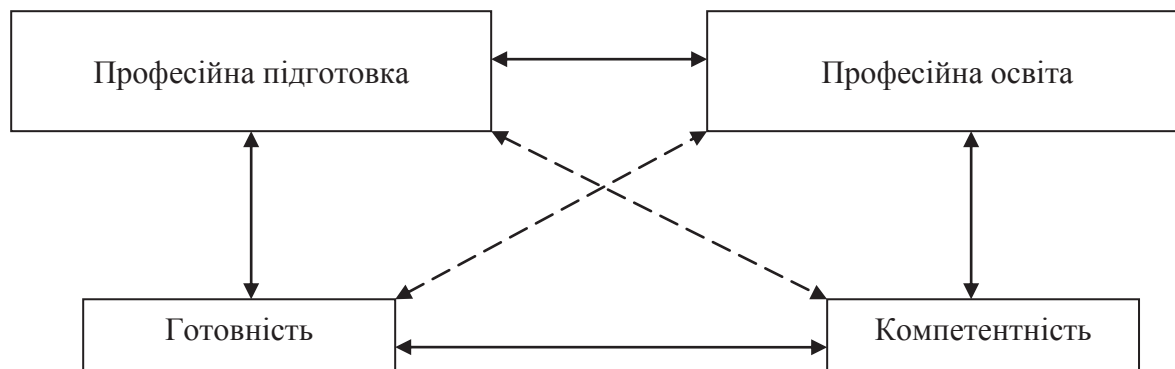
Найбільш широким і різнобічним є визначення поняття “педагогічна освіта”: як система підготовки педагогічних кадрів для навчально-виховних закладів усіх типів; як сукупність знань, здобутих у результаті цієї підготовки; як спеціально організований процес спільної діяльності викладачів і студентів, спрямований на створення умов підготовки до професійної діяльності у сфері освіти безпосередніх учасників цього процесу.

Слід зазначити, що результатом педагогічної освіти науковці визначають як освіченість, тобто певний рівень обізнаності, так і компетентність як інтегративне особистісне утворення, яке є результатом поєднання теоретичних знань, практичних умінь, професійно значущих якостей особистості.

Отже, стосовно підготовки майбутніх фахівців ми можемо визначити й інший термінологічний ланцюжок, базовим поняттям якого є освіта, а саме: “освіта” – “професійна освіта” – “педагогічна освіта” – “компетентність”. Якщо співставити тлумачення наведених визначень, можна зазначити, що поняття “підготовка” і “освіта” близькі за своїм значенням, однак термін “підготовка” використовується науковцями найчастіше, якщо йдеться про

підготовку до певних видів діяльності майбутнього педагога, тобто в більш вузькому значенні, а поняття “освіта” пов’язано з цілісним формуванням у майбутнього педагога певних знань, навичок і особистісних рис.

Найбільш точно співвідношення понять “професійна підготовка” – “професійна освіта” та “готовність” – “компетентність”, на наш погляд, представлено в роботі Ю.Сенька [3]. На його думку, схематично відношення між підготовкою до професійної педагогічної діяльності і професійною педагогічною освітою можна представити таким чином.

Ю.Сенько вважає, що результатом професійної підготовки є готовність випускника вищої педагогічної школи до педагогічної діяльності, а результатом професійної педагогічної освіти є професійна компетентність. При цьому автор підкреслює, що готовність до педагогічної діяльності включає входження у професію, оволодіння стандартами професійної педагогічної освіти, все те, що в основі своїй піддається нормуванню і технологізації. А компетентність передбачає високий рівень володіння складовими готовності і низку інших елементів: індивідуальний стиль професійної діяльності, інноваційний, творчий підхід до неї, розвинену педагогічну рефлексію, здійснення авторських пошуків і знахідок. У контексті освітньої діяльності ВНЗ професійна підготовка і професійна освіта є взаємопов'язаними завданнями, які співвідносяться як засіб і мета, тому на схемі позначені як прямі, так і перехресні зв'язки.

На думку вченого, готовність до професійної діяльності як новоутворення майбутнього педагога є фундаментом його професійної компетентності. Тобто і готовність, і компетентність – це рівні професійної педагогічної майстерності. Професійна педагогічна компетентність – своєрідна зона найближчого (або віддаленого) розвитку педагогічної готовності. Однак, автор підкреслює, що вони не знаходяться у відношенні наслідування: спочатку готовність, потім компетентність [3: 68].

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Аналіз основних понять, пов'язаних з процесом професійно-педагогічної підготовки майбутніх фахівців, виявлення їх взаємозв'язків і залежностей дає нам можливість уточнити понятійно-термінологічний апарат дослідження та використати означені положення при формулюванні поняття “готовність майбутніх вихователів до організації пізнавальної діяльності в сучасному дошкільному закладі”.

ЛІТЕРАТУРИ:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови /Уклад. і голов. ред. В.Т.Бусел. – К.: Ірпінь, ВТФ “Перун”, 2001. – 1440 с.
2. Семиченко В.А. Концепция целостности и ее реализация в профессиональной подготовке будущих учителей (психолого-педагогический аспект): Автореф. дис. ... доктора психол. наук /КГПИ имени М.П.Драгоманова. – К., 1992. – 46 с.
3. Сенько Ю.В. Гуманитарные основы педагогического образования: Курс лекций. – М.: Издательский центр “Академия”, 2000. – 240 с.
4. Танько Т.П. Теорія та практика музично-педагогічної підготовки майбутніх вихователів дошкільних закладів у педагогічних університетах: Автореф. дис. ... доктора пед. наук /ХДПУ ім. Г.С.Сковороди. – Х., 2004. – 41 с.

5. Троцько Г.В. Теоретичні та методичні основи підготовки студентів до виховної діяльності у вищих педагогічних навчальних закладах: Автореф. дис. ... доктора пед. наук /Ін-т педагогіки і психології професійної освіти АПНУ. – К., 1997. – 54 с.
6. Хомич Л.О. Система психолого-педагогічної підготовки вчителя початкових класів: Дис. ... доктора пед. наук: 13.00.04. – К., 1998. – 408 с.
7. Чайка В.М. Теорія і технологія підготовки майбутнього вчителя до саморегуляції педагогічної діяльності: Дис. ... доктора пед. наук: 13.00.04. – Тернопіль, 2006. – 392 с.
8. Чобітько М.Г. Теоретико-методологічні засади особистісно орієнтованої професійної підготовки майбутніх учителів: Автореф. дис. ... доктора пед. наук /АПНУ Ін-т педагогічної освіти і освіти дорослих. – К., 2007. – 42 с.

УДК 378.016:53

Н.В. Стучинська, І.Ф. Марголич

ІНТЕГРАЦІЯ ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ ТА ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ У ПРОЦЕСІ ВМВЧЕННЯ ВИЩОЇ МАТЕМАТИКИ

У роботі розглядаються проблеми вивчення вищої математики студентами медичних університетів в умовах сучасної освітньої парадигми. Дидактична система ґрунтується на поєднанні фундаментальної та фахової підготовки.

The problems of study of higher mathematics are in-process examined by the students of medical universities in the conditions of modern educational paradigm. The didactics system is based on combination of fundamental and professional preparation.

Постановка проблеми. Проблеми вдосконалення науково-теоретичної та практичної підготовки майбутніх фахівців є одними з найактуальніших у світовій та вітчизняній професійній освіті. Інтеграція фундаментальної та фахової підготовки є визначальним чинником у формуванні особистості, здатної до саморозвитку і самовдосконалення; особистості, яка б легко адаптувалася до швидкозмінних соціальних та технологічних умов, мала високий інтелектуальний та творчий потенціал, вміла використовувати набуті знання як до розв'язання прикладних завдань, так і до виробництва нових знань.

Метою статті є обґрунтування теоретико-методичних засад інтеграції фундаментальної та фахової підготовки майбутніх лікарів при вивченні вищої математики.

Виклад основного матеріалу. У системі вищої медичної освіти математика вивчається в курсі “Медична та біологічна фізика” студентами медичного, медико-профілактичного, педіатричного, стоматологічного та медико-психологічного факультетів. Студенти фармацевтичного факультету вивчають окремий курс “Вища математика”. До основних завдань вивчення вищої математики у медичному університеті, на нашу думку, належать:

- забезпечення системою математичних знань, навичок та умінь, потрібних у трудовій діяльності за обраним фахом;
- закладення основ, достатніх для вивчення інших дисциплін (біофізики, біохімії, нормальної та патологічної фізіології, рентгенології, епідеміології, технології виготовлення лікарських препаратів тощо);
- розумовий розвиток особистості, розвиток логічного та абстрактного мислення та інтуїції, алгоритмічної та інформаційної культури;
- формування наукового світогляду;
- формування уявлень про ідеї і методи математики, навичок математичного моделювання при дослідженні різноманітних природних явищ.

Вивчаючи курс вищої математики, студенти вчать аналізувати, формулювати й розв'язувати задачі фармацевтичного та медико-біологічного змісту, самостійно користуватися відповідною математичною літературою, організовувати експеримент,